

Arrest

nr. 180 589 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, van Sri Lankaanse nationaliteit, de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Italië.

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

2. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem of haar reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, (ii) hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (iii) verzoekers fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, (iv) er verschillende mogelijkheden zijn om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus heeft bekomen in een andere EU-lidstaat, (v) er voor het overige geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn geldige Italiaanse verblijfstitel, en (vi) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn deze beslissing te wijzigen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker thans verklaart dat hij "Italië ontvlucht" is "door problemen die hij en zijn echtgenote ondervonden met de maffia, alsook door het feit dat verzoeker in België meer werkgelegenheid heeft" en aanvoert "dat hij dit ook steeds heeft verklaard (...)" gaat zijn betoog niet op aangezien hij in eerste instantie, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verblijf in Italië volledig heeft verzwegen, en hieromtrent bovendien leugenachtige en bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd door valselijk voor te houden dat hij voor 2015 nog nooit in Europa was geweest en dat hij Sri Lanka pas in 2015 met zijn echtgenote zou hebben verlaten -in een vergeefse poging alzo de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent zijn verblijf en vluchtelingenstatus in Italië-. Verzoeker maakte bij zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van zijn verblijf in Italië, gaf nadien bij zijn tweede gehoor aldaar toe hierover eerder te hebben gelogen, doch maakte ook tijdens dit tweede interview nog steeds geen melding van zijn beweerde problemen met de maffia en het feit dat hij Italië mede hierdoor zou hebben verlaten. Verzoekers huidig betoog deze nochtans zeer belangrijke elementen in zijn relaas "steeds" te hebben verklaard en aangehaald, mist aldus, elke grondslag en alle ernst.

Waar verzoeker met betrekking tot de door hem beweerde problemen met de maffia de vraag opwerpt "Hoe kan verzoeker nu meer informatie geven over de identiteit van deze mannen als hij ze zelf niet kent", wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, tijdens een politieverhoor twee mannen zou hebben aangeduid op foto in de bestanden van de lokale Italiaanse politie, zodat hij mogelijks alzo op deze wijze op de hoogte zou zijn van hun identiteit of zich hieromtrent verder had kunnen (trachten te) informeren. Verzoekers huidig betoog werpt hoe dan ook geen ander licht op en vermag geenszins afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn opeenvolgende verklaringen, alsook in samenhang gelezen met de verklaringen afgelegd door zijn echtgenote, incoherent zijn aangaande het aantal keer dat er beweerdelijk aangifte werd gedaan bij de politie tegen de maffiosi. Verzoeker herhaalt thans in zijn verzoekschrift dat hij "een paar keer aangifte gedaan" heeft "bij de politie", doch hij slaagt er echter niet in, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, deze beweerde aangiftes met ook maar enig concreet begin van bewijs te staven.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst dan wel eerste land van asiel een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst dan wel eerste land van asiel, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad wijst er voorts op dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Vooreerst wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat het beroep *in casu* tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U. een annulatieberoep is op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet.

5. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat er reeds een arrest werd geveld in hoofde van haar echtgenote, wiens beroep werd afgewezen. Verzoekende partij verwijst naar het verzoekschrift.

Het arrest in hoofde van verzoekende partij haar echtgenote N.K., waar verzoekende partij ter terechtzitting naar verwijst en waarbij aan de echtgenote van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, betreft 's Raads arrest nr. 177 708 van 14 november 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voorop dient te worden gesteld dat verzoekster naar Italië vertrok in het kader van gezinshereniging en zij ook geen elementen aanreikt waaruit zou moeten blijken dat zij in haar land van herkomst een vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot in maart 2010 naar Italië reisde en er de status van vluchteling werd toegekend nadat hij een asielaanvraag indiende.

Anderhalf jaar later vervoegde verzoekster haar echtgenoot N.E. in Italië op basis van de procedure van gezinshereniging. Zij verkreeg een verblijfsvergunning van de Italiaanse overheid dat zij jaarlijks hernieuwde. Volgens haar verklaringen diende zij nooit een eigen asielaanvraag in omdat haar verblijfsvergunning haar het recht gaf om in Italië te verblijven (gehoor, p. 5).

2.4. Dienaangaande wordt gewezen op artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), dat het artikel 48/5 van Vreemdelingenwet aanvulde met § 4, luidend als volgt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten." (eigen onderlijning)

De parlementaire voorbereidingen inzake voormeld artikel stellen omtrent het begrip "reële bescherming": "Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet kan

worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p.12).

2.5. Verzoekster verklaarde dat zij in Italië over een familievisum beschikte dat zij elk jaar diende te verlengen (“familievisum ik moet dat elk jaar verlengen bij de commune.”; gehoor, p. 5). Gelet op haar status als gehuwde met een erkende vluchteling heeft verzoekster, overeenkomstig EU-wetgeving, een verblijfsrecht met dezelfde duur als die van de persoon met wie zij verenigd wordt, alsook recht op toegang tot onderwijs, arbeid en beroepsopleiding onder dezelfde voorwaarden als haar echtgenoot. Verzoekster zelf maakte enkel melding van een taalbarrière en haar zwangerschappen als reden waarom zij niet werkte (“nee ik werkte daar niet ik kreeg geen werk en taal barricade en na 8 maanden een miskraam gehad, 5 maanden later was ik zwanger van mijn dochter, en zo kon ik niet werken.”; gehoor, p. 4). Na een verblijf van vijf jaar - verzoekster reisde naar Italië in september 2011 - heeft zij bovendien het recht op een zelfstandige verblijfstitel. Ten slotte kan er niet worden ingezien waarom verzoekster niet terug tot Italië zou worden toegelaten, minstens maakt zij hiervan geen enkele melding. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekster nooit asiel heeft aangevraagd in Italië en dat zij de vrouw is “van een erkend vluchteling in Europa en heeft dus een zeer ernstig element om asiel te vragen” doet geen afbreuk aan het bovenstaande te meer nu niet wordt aangetoond dat verzoekster niet alsnog in de mogelijkheid is om in Italië asiel aan te vragen indien ze meent in haar land van herkomst vervolgd te zijn. Echter uit de vaststelling dat verzoekster gedurende bijna vijf jaar naliet in Italië internationale bescherming aan te vragen kan worden afgeleid dat ze meent hieraan geen nood te hebben en aldus geen vrees heeft voor vervolging in Sri Lanka. Verzoekster steunt haar asielaanvraag geheel op de problemen in Italië.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Italië aantoonde. Zo verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal aanvankelijk dat zij en haar echtgenoot Italië verlieten “omdat iemand beloofde dat hij man hier aan werk zou helpen maar dat gebeurde niet ik was hoogzwanger zonder geld en woning terugkeren naar Italië was niet meer mogelijk. Daarom vroegen we asiel aan.” (gehoor, p. 7). Nogmaals gevraagd waarom zij niet kan terugkeren naar Italië, antwoordde zij: “naar Italië daar hebben we geen woning meer ik maakte me zorgen over man hij kwam in Italië in problemen toen ik hier eenmaal aankwam man kreeg geen werk en ik kreeg ziektes hoge bloeddruk ik was 7 maanden zwanger. Om die reden asiel; geen huis, geen werk en geen geld en mijn man had vrees. Ik had een kindje in mijn arm en kindje in mijn buik.” (gehoor, p. 7). Pas toen er verder werd doorgevraagd over waarom het gezin zo plots is vertrokken, maakte verzoekster melding van de problemen van haar man met maffialeden (gehoor, p. 8). Over deze maffialeden legde verzoekster enkel vage verklaringen af (gehoor, p. 8-9). Haar stelling dat haar man “een of twee keer” aangifte deed bij de politie strookt dan weer niet met de verklaringen van haar echtgenoot, die eerst beweerde drie keer klacht te hebben ingediend en vervolgens stelde twee keer aangifte te hebben gedaan (gehoor echtgenoot, p. 7, 14). Ook het feit dat verzoekster beweerde dat haar echtgenoot deze aangiftes kan aantonen (“man heeft daarvan een papier bij zich en kan u de datum zien.”; gehoor, p. 9), maar dat haar echtgenoot heeft nagelaten een dergelijk document neer te leggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen in Italië. Verder bracht verzoekster geen overtuigende elementen aan waarom zij en haar echtgenoot zich niet elders in Italië kunnen vestigen, om aan de beweerde problemen met de maffia te kunnen ontkomen (gehoor, p. 9). Dat “die persoon vertelde dat hij voor man in pizzeria werk zou vinden en dat hij beter kan verdienen daarom kwamen we juist naar België” zijn slechts economische redenen en “dat we in andere stad geen kennis of bekenden hadden” is evenmin een gegronde argument om zich dan maar in een vreemd land te vestigen. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij de aanvang van haar asielprocedure haar verblijf in Italië heeft verzwegen en dat zij ook ontkende dat haar echtgenoot ooit in Italië was (verklaring DVZ, vraag 22-24). Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoekster bekend was met de eventuele obstakels binnen de Schengenzone. Dat verzoekster daarop leugenachtige verklaringen aflegde tast haar gehele geloofwaardigheid aan en doet tevens vermoeden dat verzoekster meende dat haar ware relaas en verblijf in Italië geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “de situatie in Italië is nog steeds zeer gevaarlijk met betrekking tot de maffia en de Italiaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen” en “door de toestroom van vluchtelingen wordt het zeer moeilijk om de nodige bescherming te bieden”, kan een verwijzing naar de algemene situatie in het eerste land van asiel - zonder enige objectieve stukken hieromtrent neer te leggen - niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in dat land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het bovenstaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dat “verwerende partij de situatie in Italië

wat betreft de maffia niet heeft onderzocht!", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is niet dienstig gezien geen geloof wordt gehecht aan de problemen van verzoeksters echtgenoot met de maffia. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker rust en dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Echter verzoekster haalde aanvankelijk tijdens haar gehoor op het CGVS aan louter een asielaanvraag te hebben ingediend in België haar echtgenoot een baan aangeboden gekregen had in België, doch de belofte werd achteraf niet waargemaakt. Hieruit blijkt dat verzoeksters komst naar België hoofdzakelijk gebaseerd is op economische motieven

2.8. In het verzoekschrift wordt nog aangeklaagd dat haar echtgenoot "eveneens asiel gevraagd heeft en dat hij op dezelfde dag een beslissing gekregen heeft maar wel een beslissing van niet-inoverwegingname" en dat haar echtgenoot "alleen een annulatieberoep tot uw raad kan richten en dus verplicht is om apart beroep in te dienen terwijl dit volkomen verknochte zaken zijn, dit kan uiteraard leiden tot compleet andere beslissingen, het gaat hier over een gezin dat ook erkend wordt een gezin te zijn". De Raad ziet echter niet in hoe verzoekster meent te zijn benadeeld door de individuele beoordeling ten gronde van haar asielrelaas, door de behandeling van haar beroep in volle rechtsmacht bij de Raad of door het feit dat haar beroep niet samen behandeld wordt met het beroep tegen de niet-inoverwegingname van haar echtgenoot die reeds internationale bescherming geniet in Italië. Verzoekster toont evenmin aan hoe de materiële vergissing in de bestreden beslissing - waar vermeld wordt "dat haar man ook een beslissing tot weigering tot weigering heeft gekregen", terwijl het een niet-inoverwegingname betreft - afbreuk doet aan de beoordeling van haar asielaanvraag en de inhoudelijke motieven in de bestreden beslissing, temeer gezien zij kennelijk op de hoogte is van de aard en de motieven van de beslissing die genomen werd in hoofde van haar echtgenoot.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Het verzoekschrift voert aan dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt "waarom verzoekster ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend", terwijl "indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming". Echter uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Italië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.14. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst."

Verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting d.d. 16 december 2016 louter tot de opmerking dat een (voormeld geciteerd) arrest in hoofde van haar echtgenote werd geveld en tot het op algemene wijze verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS